

KIS LAP

A NÖVENDÉK. (Lásd a 110. lapon.)

XXVI. kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. február 17-én.

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Ugy meg voltak elégedve, hogy jó ked-
vökben majd tánczra kerekedtek : csak
akkor komolyodtak el újra, mikor Emilke
mankón bizékelve, belépett a szobába.

— Mit gondolsz, Dezső, megmondjuk
neki, milyen nagyszerű dolog vár reá?
kérdé Zoltán suttogva.

— Nem, azt nem tehetjük. Még el-
árulhatna.

— Igaz. És talán meg is ijedne, mert
ha orvosról beszélnek, mindjárt holmi ke-
serű orvosságtól fél.

— De majd megőrül neki, ha velünk
együtt fog szaladgálni, nem lesz többé
semmi baja : szólt Dezső, előre is büszkén
és bizalommal.

— Igen, és ezt neked fogja köszön-
hetni . . . én soha sem mertem volna ilyen
nagy dologba belefogni.

Dezső örült e szavaknak, nem hiu-
ságból, hanem mert maga is meg volt győ-
ződve, hogy nagy jótétet fog végbevinni.
A kis Emilke azonban, ki mindezekről a
nagyszerű tervekről semmit sem tudott és
nem is sejté, hogy ő vele foglalkoznak oly
nagyon, kíváncsian kérdé :

— Hát ti mit susogtok ? Mondjátok
meg nekem is !

— Azt nem mondhatjuk meg ; majd
megtudod nemsokára.

— De én most akarom tudni ! Bizo-
nyosan terveztek valamit és nem akarjátok,
hogy nekem is részem legyen benne.

Zoltán majd megfélekedezett s szólni
kezdett :

— Épen te rólad . . .

Dezső észrevette és elhallgattatta.

— Igen, Emilke, rólad beszéltünk . . .
holnap délután látogatóba megyek Jó-
zsi bácsihoz és majd hozok neked valami
jó csemegét.

A kis fiu azonban nem volt ezzel
megelégedve és duzzogva mondá :

— Oh, elmégy ? Hát minek mégy
el ? Nekem inkább nem kell csemege,
csak maradj itthon . . . ha elmégy, nem lesz
kivel játszanom.

És Emilke egészen elbusult, alig bir-
ták megvigasztalni. Dezső azonban bizta-
tólag sugta Zoltánnak :

— Sebaj, ha busul is most, majd
fog később örülni. Csak el ne árulj semmit !

Alig győzte bevárni az estét, aztán a
reggelt. Még éjjel is mindig a fontos láto-
gatás járt az eszében s előre kitervezte,
hogy fog a híres orvoshoz belépni, mit
fog neki mondani. Másnap reggel Zoltán-
nal összeszámították pénzüket és ugy
találták, hogy kifutja, annyiért bizony a
leghíresebb orvos is eljöhet a beteg látoga-
tására. Hiszen csak egyszer kell látnia
Emilkét, az teljesen elég. Megmondja,
mi a baj, hogy kell gyógyítani és akkor
aztán az a szivtelen Klára néni sem fogja
többé merni azt mondani, hogy nem érde-
mes a szegény kis fiucskával törődni.

Zoltánnal akár egész délig is eltana-
kodtak volna szép tervökről, csakhogy
nem sokára belépett a tanító, aztán a
zongoramester s hozzá kellett fogni a
leczkéhez. No, ebben ugyan ezuttal nem
sok köszönet volt. A tanító ugyancsak
csodálkozott, hogy ma nemcsak Zoltán,
hanem Dezső is olyan szórakozott, oly

roszul t
helyett
mindunt
mit. Per
eszök s
mindjárt
persze a
kaptak ;

magát, a
lemetlens
Én még r

— M
Egy
más felad
és csak ti

Vég
valahára
jon. De
eszébe, m

— A
gad nem t
városban.

Ez r
akkor ne
Valami f
ki atyjátó
tanult, k
most anny
megnyugt
így érheti

— K
én oda ma
jutni, ott
házak előt

— N
bánom. K
hogy bajb
is, akárki

rosszul tanul, mint még soha sem. A helyett hogy tanultak, figyeltek volna, minduntalan sugdostak egymásnak valamit. Persze, mert egészen másfelé járt az eszök s amint valami eszökbe jutott, mindjárt közölték egymással. A vége persze az lett, hogy szigorú pirongatást kaptak; de ezuttal nem igen törődtek vele.

— A ki nagy dologra szánta el magát, annak el kell viselni holmi kis kellemetlenségeket, biztatta Dezső Zoltánt. Én még nagyobb áldozatra is kész volnék.

— Magam is, felelé Zoltán elszántan.

Egyelőre azonban Zoltánra nem várt más feladat, mint hogy szépen hallgasson és csak titokban örüljön.

Végre megjött a dél is. ebédelték és valahára ütött az óra, hogy Dezső induljon. De ekkor még egy kis baj jutott eszébe, mert a néni így szólt:

— A cseléd majd elkísér, mert magad nem találnál oda, ismeretlen vagy a városban.

Ez már baj. Ha valaki vele megy, akkor nem mehet be az orvos házába. Valami furfanggal kell segíteni. Dezső, ki atyjától mindig nyíltságot, őszinteséget tanult, kissé szégyelte titokban, hogy most annyit hazudozik, ravaszodik; de megnyugtatta lelkiismeretét, hogy csak így érheti el a szép czélt.

— Kedves nénikém, monda, eltalállok én oda magam is. A Dunához könnyű kijutni, ott pedig csak végig kell menni a házak előtt, a számra emlékszem.

— No's, ha bizol magadban, nem bánom. Különben elég nagy fiu vagy már, hogy bajba ne kerülj. Ha éppen eltévednél is, akárki utba igazít.

Ez a csel tehát sikerült s Dezső és Zoltán titkos pillantást váltottak, jeléül, hogy megértették egymást. Aztán örvendő bucsuztak el, a min Emilke ugyancsak csodálkozott, mert ő éppen nem örült annak, hogy Dezső egész délután nem lesz otthon.

— Ne busulj, kicsikém, biztatta Dezső. Majd örülni fogsz még annak, hogy ma délután nem játszottunk együtt.

Jókedvűen, szép reményekkel tele indult utnak. A Dunasorra csakugyan könnyen kitalált és nemsokára ott állt a ház előtt, melyben a híres orvos lakott. Neve a kapu alatt aranyos betűkkel volt egy táblára fölírva s Dezső gyorsan szaladt föl a lépcsőn, a következő pillanatban pedig már bent volt az orvos várótermében.

Arról nem igen volt fogalma, mi a szokás ilyen helyeken; azt sem tudta, hogy az orvos csak bizonyos órában fogad betegeket, ez az óra pedig még nem ütött. A terem üres volt, csak egy komoly képű öreg inas álldogált ott, ki meglátván Dezsőt, kissé csodálkozva nézett rá, aztán udvariasan mondá:

— Tessék helyet foglalni, az orvos urhoz csak félóra múlva lehet bemenni.

Leült tehát és várt. Nem is igen bánta, mert így legalább még egyszer átgondolhatta, mit fog mondani. Ezalatt lassanként más betegek is jöttek, szó nélkül leültek pamlagra, karszékre s lassanként egészen megtelt a váróterem. Félóra múlva az inas bement a szomszéd szobába, azonnal vissza is tért és Dezsőhöz fordulva mondá:

— Tessék bemenni.

Dezső kissé elpirult, részint ijedtében, hogy most már mindjárt ott lesz a híres orvos előtt, részint mert alig akarta hinni, hogy annyi ember közül ő leszen az első. Csak később jutott eszébe, hogy itt bizonyosan sort tartanak és mivel ő érkezett legelsőnek, hát először bocsátják is be. Az inas pedig sürgetőleg ismétlé:

— Tessék csak bemenni, az orvos ur vár.

A következő pillanatban Dezső már a szomszéd szobában volt, szemben a híres orvossal. Ez komoly arcú, ősz férfiú volt s meglepetve nézett a belépő fiúra. Látszott, hogy még vár valakit, nem igen volt hozzá szokva, hogy ilyen gyerekek, minden kísérelés nélkül, egymaguk jöjjenek orvosi tanácsért. De nem jött senki, Dezső egymaga állt ott, még pedig meglehetősen zavarban, mert hiába készült jó előre, most, hogy szólni kellett volna, elfelejtette szép mondókáját.

Az orvos látta kis vendége zavarát, nyájasan hozzá lépett, a pamlaghoz vezette és barátságosan mondá:

— No's, kis fiam, hát mi a kívánságod? Mi a bajod? Nem igen látszol betegnek.

— Nem... én nem vagyok beteg... hanem Emilke, a kis rokonom.

Ezen már aztán az orvos csodálkozott. Miféle furcsa fiú ez, a ki egymaga jön ide, még pedig nem is a maga baja

miatt, hanem mert valami kis rokona beteg? Hát senkije? Kis rokonának nincs anyja vagy más felnőtt atyjafia, a ki eljárna a dologban? A tapasztalt öreg orvos azonban nem mutatta meglepetését, hanem nyugodtan, nyájasan kérdezte ismét:

— Emilke-nek van baja? És mi a baja?

— Nyomorék szegényke, csak mankón

tud járni, de nem született ám úgy, szerencsétlenség érte, és mi azt hiszszük, hogy az orvos ur meg tudná gyógyítani.

— Miféle szerencsétlenség érte?

— Leesett a lóról és valami csontja tört el.

— Hány éves?

— Azt bizony nem tudom pontosan,

TÉLI SÉTA. (Lásd a 101. lapon.)

nem kérd
öt éves. O
meggyógy

— H
próbálni. I
hatnák őt

— N
az orvos u
nap délutá

— H

nem könyv

— Ob
nem lehet.

máskor baj

Már
Semmikép

kissé komol
— K
tégedet?

— Ne
jöttem.

— És
Emilke talá

— Ner
mamája nem

— Hát
— Mer

tudná gyógyi
— És

Hogy hívják
Dezső a

azért kérdi,
menni másn

tehát pontosa
— Jól

irok egy pár s
— Jaj,

irjon! Neki s
dologról, sem

nem kérdeztem... azt hiszem, négy vagy öt éves. Oh, olyan kedves fiucska! Ugy-e, meggyógyítja?

— Ha lehetséges, kötelességem megpróbálni. De előbb látnom kell. Nem hozhatnák őt ide?

— Nem, az nem lehet. El kell jönnie az orvos urnak hozzánk, még pedig holnap délután öt órakor.

— Holnap délután? Meg kell néz-nem könyvemet, ráérek-e holnap?

— Oh, mindenesetre holnap, máskor nem lehet... csak holnap délután jöjjön, máskor baj lenne.

Már erre meghökkent az orvos. Semmikép sem értette ezt a dolgot s kissé komolyabban kérdé:

— Kedves fiam, ki küldött ide tégedet?

— Nem küldött senki, magamtól jöttem.

— És az a te kis rokonod, az az Emilke talán árva gyermek?

— Nem, nem árva... az az... a mamája nem él, de van apja.

— Hát akkor miért jöttél te ide?

— Mert azt hiszem, az orvos ur meg tudná gyógyítani Emilkét.

— És hol lakik az az Emilke? Hogy hívják az atyját?

Dezső azt hitte, hogy az orvos ezt azért kérdi, mert mégis csak el akar menni másnap hozzájuk. Megmondta tehát pontosan a címet.

— Jól van, szólt az orvos. Majd írok egy pár sort Emilke atyjának.

— Jaj, nem, nem! A világért se írjon! Neki semmit sem szabad tudni a dolgról, sem Klára néninek. Ők nem

akarják, hogy orvos jöjjön Emilkéhez. Ugy kell megvizsgálni Emilkét, hogy atyja és a néni ne tudják.

— Az nem lehet, kedves fiam.

— Oh, már miért ne lehetne? Szegény kedves kis Emilke bizonyosan meggyógyulna, ha ilyen híres orvos gyógyítaná. A néni nem törődik velem, atyja meg a néni bizza a dolgot s ez azt mondta, hogy kár valamit próbálni is. Oh, ez kegyetlenség, és ön nem lehet olyan szivtelen, hogy meg ne gyógyítsa a szegény kis Emilkét. Ugy-e megteszi?

(Folytatása következik.)

T É L I S É T A.

(Képpel a 100. lapon.)

HIDEG szél fuj a szemünkbe,
Busan néz le ránk az ég;
Sűrűn hull a hó a földre,
Ereszokről függ a jég.

Be jó volna fent a hegyen,
Honnan a szem messze lát,
Járni, kelni s viszhangozni
A madárcák vig dalát.

Be jó volna lenn a völgyben
Elterülni zöld gyepen
S fűből vetett puha ágyon
Álmadozni édesen.

Jöjj el újra, jöjj sietve
Kedves, nyájas kikelet,
S ékíts fel lombbal, virággal
Sikot, bérczet, völgyeket!

FIGURA BANDI.

— Csodálatos és hihetetlen igaz história. —

(Képpel a 104. lapon.)

AZ MÁR egyszer bizonyos, hogy Feri valami gépésznek, szobrásznak, építésznek vagy efféle valaminek született. Alig mult nap, hogy valami nevezetes dolgot ki ne talált volna. Majd kocsit, szánkát faragott, majd házikót épített az udvaron s ha remekművei nem voltak is épen nagyon tökéletesek, két kisebbik testvére, Fannika meg a kicsike Elemér, roppantul megbámulták, Feri pedig ezzel egyelőre meg volt elégedve. Tudta ő, hogy ugy is csak játék az egész és ha egyszer elkészült valamivel, hagyta testvéreinek, maga pedig más játékot keresett.

Egy napon az az ötlete támadt, hogy egy figura-embert üt össze. Hozzá is fogott mindjárt, és a figura csakhamar készzen volt. Szép nem volt, azt már meg kell vallani, de hát a ki akarta, rá mondhatta, hogy hasonlít az emberhez, már a menynyire hasonlíthat, mikor olyan gyarló anyagból kellett összeszerkeszteni. Egy vastag darab fa képezé a derekát s ennek tetejében ócska skatulya a fejét, melybe két szem, orr, és egy roppant nagy száj volt vágva; a fej alatt keresztül kötött bot volt a két kéz, a fatörzs aljára kötött két másik bot pedig a láb. Így még nem lehetett volna kitalálni: mi akar lenni; de Feri fel is öltöztette: a fejére ócska kalapot nyomott, a törzsre rongyos kabátot, a kéz-bot két végére egy-egy ócska kesztyűt, a lábakra meg czipőt. Már így aztán, a mint a furcsa figura oda volt támasztva a tornác falhoz, csakugyan ki lehetett

találni, hogyha nem ember, hát legalább is madárijesztő.

Feri nagyot nevetett, mikor munkájával elkészült. Hivta is mindjárt Fannikát és Elemért, hogy megbámulják. Fannika szintén nagyot nevetett rajta, de a kicsike Elemér megijedt és semmikép sem akart közelébe menni.

— Te kis bohó, szólt Feri, ugyan mit félsz? Hiszen látod, hogy ez csak játék, nem élő alak?

— Jaj! de mulatságos volna, ha élne, szólt Fannika nevetve.

— Nem, nem! kiáltá Elemérke. Nem akarom, hogy éljen; nagyon förtelmes.

— Jól van no, szólt Feri nagylelkűn, ha nem tetszik, hát szétszedem.

— Ne szedd szét, add nekem, szólt Fannika pajkos kedvvel. Csak azért is hadd maradjon meg. Micsoda félnékség már az, Elemér!

— Igen, de hátha mégis él? szólt a bohó kis fiu.

Erre Fannika olyan nagyot nevetett, hogy alig tudott lecsillapodni; azután pedig szörnyen komoly képpel mondá:

— Igazad lehet, Elemérke. És ha rossz leszél, ez a veszedelmes legény majd megragad és kikapsz tőle.

De már ezt meg nem várta Elemérke, hanem nyakrafőre futott a mamához. Feri pedig így szólt Fannikához:

— Ne ijesztgesd a kicsikét, tudod, ő még nem érti az effélét.

Feri aztán elment egy pajtásához, de Fannika semmikép sem tudott lemondani a gondolatáról, hogy csak azért is megtréfálja azt a félnék kis Elemért. El-dugta tehát a bábót egy sarokba és törté

a fejét,
végre k

s elhite
oda. M
gatja a
eltart.

EL
kon be
Ott szé
kének n

—
meglese
innen n

Ug
lehetett
valaki,
fejét, m
mozogha
egész na
inkább
nagy ka
alakot,
mikor es
inkább
nappal.

—
szólt F
elhinné,
No, az m
gam is s
ságunk v

Ez
Fanniká
hogy az
Volt ide
mert Ele
mama ug

a fejét, mit kezdjen vele. Vacsora után végre kitalálta.

— Beviszem az Elemérke szobájába s elhitetem vele, hogy a figura maga sétált oda. Most épen jól megtehetem, míg hallgatja a mama meséjét. Ez néha sokáig eltart.

Elővette a madárijesztő bábót és titkon bevitte az Elemérke hálószobájába. Ott szépen elhelyezte úgy, hogy Elemérkének rögtön meg kellett látnia.

— Elbuvok ide a nagy karszékbe és meglesem, szól Fannika pajkosan. Így ni, innen mindent láthatok.

Ugy volt a szék fordítva, hogy nem lehetett rögtön észrevenni, ül-e benne valaki, de Fannika, kissé előre hajtva fejét, mindent láthatott. Most még bátran mozoghatott, mert senki sem látta; de az egész napi szaladgálástól kissé fáradt volt, inkább elhelyezkedett hát mindjárt a nagy karszékbe s onnan nézte a figura alakot, mely most az esti homályban, mikor csak úgy nagyjából lehetett látni, inkább hasonlított emberi alakhoz, mint nappal.

— Bolondos kis fiu az az Elemér! szólt Fannika magában. Valósággal elhinné, hogy ilyen madárijesztő élhet. No, az már csakugyan furcsa volna. Magam is szeretném, ugyancsak nagy mulatásunk volna vele.

Ez a gondolat nagyon megtetszett Fannikának és hosszan eltűnődött rajta, hogy az ilyen új pajtással mit csinálna. Volt ideje százféle bohóságra gondolni, mert Elemérke még mindig nem jött, a mama ugyancsak hosszú mesét mond el

neki... a szobában mély csönd volt... a sötétség pedig mind teljesebb lett.

De ime, mégis mit lát egyszerre? A figura-alak mintha megmozdult volna... először a kezeit eresztette le eddigi merev helyzetökből, aztán az egyik lábát mozdította meg, utána a másikat s kissé ügyetlenül, tántorgósan ugyan, de minden baj nélkül közeledett egyenesen a karszék felé, melyben Fannika félig holtan terült el az ijedtségtől és bámulattól. Lehetséges-e a mit lát? A mesterségesen összerótt báb elevenné lett!

— Az ám, elevenné lettem, felelt gondolataira a báb. Csak a te kedvedért tettem. Te megoltalmaztál, mikor az együgyü kis Elemér ijedelme miatt Féri mindjárt szét akart szedni. Láttam, hogy csak te szeretsz igazán, azért hát én is szeretlek. Most hát menjünk játszani.

— Játsszani? Mit? hebegé Fannika.

— Nem bánom én, akármit. Neked bizonyosan sok játékszered van, válassz valamit.

Fannikának, — bár eszébe jutott, hogy nemrég ő csufolta Elemérkét és maga kívánta a báb megelevenedését, most mégis kellett egy kis idő, míg némiképp összeszedte a bátorságát. De aztán sajátos módon egyszerre teljesen megbarátkozott az új pajtással, mintha már régóta mindig együtt játszottak volna. Elővették a képes-könyveket, játékszereket és nagyon szépen elmulattak. Mikor végre megelégtették, Fannika lefeküdt aludni, s lefektette új játszótársát is a pamlagra.

— Jó éjt, Fannika! mondá ez.

— Jó éjt... izé... igaz, még nem is tudom, hogy hívnak?

— Micsoda?
 — Hogy mi a neved?
 — Mi az?
 — Oh, hát nem tudod? Hiszen épen
 most szőlítottál engemet a nevemen. Min-

denkinek van neve. Hát én téged hogy
 szólítsalak?

— Már azt nem tudom, nekem nincs
 nevem.

(Folytatása a 106. lapon.)

...MELLETTÉ A MAMA ÁLLT. (Lásd a 104. lapon.)

HÁRMAN.

Hárman vagyunk: én, a Lacci,
Ez a Gyurka, az a Pál:
Vad Lacci és Hamis Gyurka,
S Rontó Pál éppen áll.

Nem szediünk má' madártojást
Fatefővül, ereszbül,
Hanem kéklő kis virágot, —
— Persze, a más kezébül.

Ne sírj, virágos kofácska,
Hopp, oda se nézz neki!
Majd busásam megízethetnek
A gazdagok gyerekei!

(Folytatás a 104. laphoz.)

— De kell nevednek lenni. Ha eddig nem volt, hát most csinálunk.

— Nem bánom.

— Hát... hát például nézd csak, mivelhogy te olyan izé... kicsit furcsa formájú vagy, hát nem lenne jó az, hogy: Figura Bandi?

— De nagyon jó lesz.

— Akkor, hát ebben maradunk. Jó éjt, kedves Figura Bandi.

— Jó éjt, kedves Fannika.

Bizonyosan nagyon jól aludtak, mert másnap reggel nagyon jó kedvük volt, mikor ismét hozzáfogtak a játékhoz. De Fannika végre szeretett volna kissé sétálni is, aztán tegnap meg is ígérte egy pár ismerősének, hogy együtt fognak lapdázni. Hanem Figura Bandi nem mehet vele, az bizonyos. Nagyon kedves jó pajtás, de mégis egy kicsit nagyon is fura, nem való társaságba. Maradjon ő azalatt szépen a szobában.

— Nézd, Figura Bandi, itt vannak a képes-könyvek, játékok, mulass azalatt, míg én oda leszek.

Elment és nemsokára már messze járt, találkozott ismerős fiukkal, leányokkal és javában mulattak. Egyszerre a gyerekek egy része sikoltozni, másik része torka szakadtából kacagni kezdett és Fannika, a mint megfordult, ott látta maga mellett Figura Bandit, madzaggal odakötött lötyögő bot-lábain inogva, épen mint mezőn a madárijesztő.

— Hát te mit keresel itt? szolt Fannika bosszusan. Nem mondtam, hogy maradj otthon?

— Igen, de én ott akarok lenni, a hol te vagy. Te vagy az én védőm és pártfogóm, játszótársam, keresztanyám, hát nekem ott kellennem, a hol te vagy.

— De itt nem lehetsz, a hol mi valóságos gyermekek vagyunk.

— Miért nem? Hát nem vagyok én a te jó pajtásod?

A gyerekek roppant kacajjal állták körül.

— Nézzétek a Fannika pajtását! Milyen gyönyörű legény! Fatuskó a dereka, görbe bot a két lába, a feje meg lyukas skatulya! Hahaha!

Figura Bandi csöppet sem törődött a nevetőkkel, de Fannika szeretett volna a föld alá süllyedni szégyenletében. Utoljára sem tudott okosabbat tenni, mint hogy futásnak eredt, ott hagyta Figura Bandit, hadd boldoguljon a pajkos gyerekekkel. Futott hanyatthomlok s még messzire hallotta, a mint csufolódva kiáltoztak utána. Mikor egy ház mellett befordult s azt hitte, most már megpihenhet, hátranézett, — hát ott állt mellette Figura Bandi. Erre Fannika újra szaladásnak indult, de Figura Bandi mindig sarkában volt és mikor Fannika végre hazaérve, kinyitotta az ajtót, hát a Figura Bandi ugrott be először a szobába.

Már az világos, hogy nem lehet tőle szabadulni. Fannika nagyot fújt, aztán bosszusan fordult fura pajtásához:

— Miért jöttél utánam?

— Mert nekem ott kellennem, a hol te vagy. Te kívántad, hogy eleven legyek, hát most viseld gondomat.

— Hiszen jól van, azt megteszem, de azért mégsem lehetsz mindig mellettem.

— Miért nem?

— Mert . . . mert te nem vagy olyan, mint mi többi gyermekek.

— Már miért ne volnék olyan? Mi a különbség köztünk?

Fannika meg volt akadva. Ez a Figura Bandi nem hiába fatuskó, még azt sem tudja, hogy fatuskó, kezelába bot, a feje meg üres skatulya. De hát ha megharagszik, ha megmagyarázza neki? És ki tudja, milyen erős! . . . Hogy futni nagyon jól tud, az már bizonyos. Más valamit kell tehát kigondolni.

— Figyelj rám, te Figura Bandi, te nem vagy olyan, mint mi többiek, de azért nagyon kedves, derék fizkó vagy. Csak hogy más ember azt fogja hinni, hogy valami gonosz lappang benned és baj lenne, ha a zsandár meglátna.

— Mi az a zsandár?

— Az egy nagyon hatalmas ember, a ki ha téged meglát, nyakon csip és becsuk egy sötét lyukba, aztán soha sem látsz engem többé.

— Oh, azt már nem szeretném!

— Akkor hát meg kell ígéred, hogy engedelmeskedni fogsz.

— Hát ha nem engedelmeskedem?

— Akkor becsuk a zsandár.

— És téged is becsuk?

— Engem nem, mert ismer.

— No jól van, hát inkább engedelmeskedem.

— Ezt már szeretem. Ezért kapsz valami jó csemegét.

— Hát az micsoda?

— Enni való.

— Hát az mi?

— Uram fia! Nem tudod, mi az evés? No persze, nem tudhatod, hiszen még nem ettél, mióta eleven vagy. Várj csak, mindjárt hozok valami harapni valót.

Kiszaladt és csakhamar visszatért néhány pogácsával. Egyet oda adott Figura Bandinak, de ez csak bámult rá, nem tudta, mit tegyen vele.

— No hát egyél! biztatta Fannika. Nézd, tégy úgy mint én . . . tedd a szádba a pogácsát.

Figura Bandi megtette és egyszerre lenyelte a nagy pogácsát. Rögtön megtanulta, mi az evés és mohón kiáltá:

— Még egyet!

— No lám, ugy-e jó? Nesze itt van még egy.

Figura Bandi ezt is lenyelte s most még hangosabban kiáltá:

— Ez nem elég! Még többet!

— De már nincs.

— Még többet! Tüstént, mert nagyon éhes vagyok.

Ezt már olyan bömbölve kiáltá, hogy Fannika esze nélkül szaladt ki és nem sokára egy fél kenyérral tért vissza.

— Mindjárt szelek kenyeret.

— Add ide!

És a falánk szörnyeteg bekapta a félkenyeret, mint valami kis pogácsát, roppant száját úgy tátogatta, mint a kályha szája. Aztán újra orditá:

— Még nem elég! Adj ennem! Még többet adj ennem! Az evés nagyon kellemes mulatság. Hozz enni valót, rögtön, sokat!

— Uram Teremtőm, ennek ugyan megjött az étvágya! sohajtá Fannika és szaladt megint az ebédlőbe. A pohárszék-

ben talált egy egész kenyeret, meg egy fél sonkát s bár tudta, hogy a mama ezt majd keresni fogja, mégis csak elesente, és sietve vitte be a torkos szörnyetegnek.

A nagy kenyér meg a fél sonka egy időre elfoglalta az éhes szörnyet, ámbar Fannika ijedten látta, hogy ez is ugyan-csak hamar tünezik el. Minek is vágott

Feri olyan rettenetes nagy száját a skatulya-fejbe! No de most mégis csak meg fogja elégegni. Épen amint ezt gondolta, Figura Bandi lenyelte az utolsó sonkacsontot és újra kiáltá:

— Éhes vagyok, adj ennem!

— Minden szentek segítsenek! kiáltá Fannika rémülten. Hol vegyek még enivalót neki!

Hiszen ez már rettenetes!

— Éhes vagyok! Adj ennem, rögtön, sokat! ordítá a szörnyeteg.

Fannikának elfogyott a türelme és mérgesen felelé:

— Nincs több, nem kapsz semmit!

— Éhes vagyok! ordítá Figura Bandi még hangosabban.

De már erre Fannika igazán megragudott s eltaszította magától a falánk szörnyet. Ez azonban oly irtóztató üvöltésbe tört ki, hogy szinte zengett a ház; mindjárt összefutott az egész utca népe.

— Hallgass, te ocsmány figura!

— Nem hallgatok, míg enni nem adsz.

KIS VENDÉGEK. (Lásd a 112. lapon.)

— Jól van no, kapsz, a mennyi csak kell.

— Többet, mint a mennyi kell.

— Igen, igen, többet is, mint a mennyi kell, csak ne ordíts.

Ujra kiment és keresett enni valót, de nem talált semmit. A pohárszék-ből már mindent elhordott, a kamara kulcsa pedig a mamánál volt... sehhol semmi harapni való.

Visszatért tehát, biztatta Figura Bandit, hogy majd később kap, csak várjon.

— Nem várok, nekem rögtön kell!

— De nincs semmi.

— Akkor hát megeszlek téged magadat.

És a szörnyeteg megkapta Fannikát, száraz balkarjaiba szorítá. Fannika hiába

vergődött, nem birt menekülni, érezte, mint emeli fel a szörnyeteg, mint tátja fel rá a rettenetes száját. Fannika kétségbeesetten sikoltott és...

Valaki megrázta és így szólt:

— Ébredj föl, kedves leányom, roszat álmodtál, ugy-e?

Fannika rémülten nézett szét. Ágyában feküdt, már világos reggel volt s mellette a mama állt. (Lásd a képet a 104. lapon)

— Oh, hála, Istennek, csak álmodtam jaj de borzasztó volt.

Elmondta álmát s a mama félig komolyan, félig mosolyogva felelé:

— Lásd, így ért el a büntetés, a miért Elemérkének roszat akartál. Tegnap este ott találtunk a karszékben, oly

mély álomban, hogy még akkor sem ébredtél föl, mikor lefektettünk. És mert a figura bábbal annyit foglalkoztál, hát vele álmodtál is és elrontottad az éjszakádat.

Mikor Fannika kiment a tornácra, ott látta Figura Bandit, melyet este a szobából oda dobtak ki. A kis leány haragosan rontott neki.

— Elég volt, hogy nekem megrontottad az álmomat, Elemérkét nem fogod ijesztgetni.

És egy-két perc alatt szétszedte a madárijesztő bábót.

Azontul pedig soha sem törte a fejét aféle oktalanságon, hogy kis testvérét megriaszssa.

NAGY BÖGEDELEM.

JAJ, mily szörnyü bögedelem,
Visítás!
Semmi más,
Mérges gyermeki sírás.

*Már tovább el nem viselem.
Csitt gyerekek,
Ne bögjetek!
Fikom adta,
Hát a dada,
Nincs veletek?
Szépen vagyunk!..
»Kérjük szépen,
Hát hisz épen,
Ez a bajunk!
A dadáknak ángyija van,
Ott látta meg a kis boltban,
Azzal beszélget oly hosszan!«
Hallja dada, ez nem járja,
Rögtön menjen a dolgára!
A két piczit ne várassa,
Ne rikassa,
Szépen megkocsikáztassa
Megringassa!...
Szalad a
Vén dada.
Kezén már a járó bölesü,
Mosolyg már a két kis bögü,
Elmult büja és baja.*

A NÖVENDÉK.

(Képpel a czimlapon.)

NEM állsz meg a jegen,
Te kicsi ügyetlen?
Megesuszol, s attól félsz.
Hogy többé föl se kélsz?
Na jöszte, kis bamba,
A mi oltalmunkba!
Mint szárnyat a madár
Hogyha repül, kitar:
Te is tárjad ki hát
Két kicsi karoeskád.
Janival majd ketten
Rüpitünk a jegen.

A FOGOLY RIGÓ.

— Madármese. —

A NAGY kalitkában, melybe új fogoly került, már együtt voltak a kanári madár, a pirók, a komoly búbos-banka és egy tudós kis bagoly, ez utóbbi külön hálóval elzárva a többitől. Az új vendég érkezése fontos esemény volt s mindnyájan nagy kíváncsian bámultak reá.

Az új fogoly szép fiatal rigó volt, kit csak most fogtak el az erdőben. Nagy barna szemeivel sóvárogva pillantott az ablak felé, sokáig, szünet nélkül, kétségbeesetten röpködött a kalitka rostélyzata mellett föl és le, jobbra-balra nyilást keresve a menekülésre; de végre teljesen kimerült és csüggedten huzódott meg a sarokban, míg társai, kik már hozzászoktak a fogsághoz, vígan szökdécseltek és csieseregtek. Az elrekesztett részben a tudós kis bagoly nem ugrált, hanem saj-

nálkozva nézte az új társat, aztán vigasztalni kezdte:

— Nem szabad mindjárt annyira elcsüggedned, kedves rigó barátom. Meghiszem, rosszul esik a fogság, de hát kétségbeesni soha sem szabad; a bajt vitézül el kell viselni s várni a jobb jövőt.

— Igaza van, szólt a pirók. Mégis csak böles madár a bagoly.

— Az már igaz, bizonyítá a banka. Nézd, rigó pajtás, itt van bőven mindenféle jó eleség, válogathatsz a csemegében.

— Kell is nekem csemege, felelt a rigó szomoruan. Ti már elfeledtéték a szép erdőt, a szabad mezőt, ahol kedvünkre röpködünk, dalolunk. Oh, de én nem tudom elfelejteni. Ha ott nem élhetek, inkább meghalok.

— No már ez nem okos beszéd, szólt a szelid kis kanári madár. Ha nem busulnád el magadat oly nagyon, láthatnád, hogy itt végre sem lesz valami nagyon rossz dolgod. Először is, itt vagyunk mi, a kikkel elcseveghetsz, aztán meglátogaturnőnk, a ki nagyon szeret minket és ha kedvében jársz, meg nem bánod.

— Oh, nem járok én többé senkinek a kedvében. Az emberek gonoszok és kegyetlenek, mulátságból kinoznak minket. Oh, hogy fáj a szárnyam, mióta az a durva fiu megragadott! Először zsákba dugtak, majd megfultam benne, aztán olyan szűk kalitkába csuktak, hogy mozdulni sem bírtam, éhezettek, szomjaztattak s végre ide hoztak a városba és eladtak.

— Hm, ez bizony keserves sors volt, szólt a pirók. De hát itt jobb dolgod lesz. Kanári barátomnak igaza van, a mi urnőnk nagyon jó és kedves, nem szabad ám

hinned, és szivtelel elfogott.

— I
A mi urnő
mindegyi
lünk szav

— I
tart itt f
moruan.

Már
is elhallg
bagoly:

—
rátom, a
berek b
szed, aká
fogva, m
nék, ha t
okoznán
minket s
olyan jó
azért ves
son. Itt,
olyan ma
gát. Ner
hogy vá
csüggesz
szik ám
ben is m
szer baj
mennyir
Azért h
hagyd a

Ba
bagoly
fogadtál
ten rázo

hinned, hogy minden ember olyan durva és szívtelen, mint az a ficzkó, a ki téged elfogott.

— De nem ám, tevé hozzá a kanári. A mi urnóknak szeret minket, nevet adott mindegyikünknek és megjutalmaz, ha felelünk szavára.

— Ha olyan jó, és szeret, akkor miért tart itt fogva? kérde a rigó folyton szomoruan.

Már erre a kanári is, a pirók és banka is elhallgattak, de megszólalt a tudós kis bagoly:

— Az bizony nehéz kérdés, rigó barátom, a mire te feleletet kívánsz. Az emberek bizony nagyon furesák és akár hiszed, akár nem, azért tartanak minket itt fogva, mert szeretnek. Persze jobban tennék, ha úgy szeretnének, hogy nekünk nem okoznának vele szomorúságot, hagynának minket szabadon. Meg is tesz néha, akad olyan jó ember, a ki megsajnál és csak azért vesz meg, hogy szabadon bocsáthasson. Itt, ebben a kalitkában is volt már olyan madár, mely visszanyerte szabadságát. Nem tehetünk tehát okosabbat, mint hogy várunk, remélünk és addig is nem csüggesztjük le a fejünket. Mert az cselekszik ám legokosabban, a ki balszerencséiben is megtartja bátorságát és ha már egyszer bajban van, arra törekszik, hogy a mennyire lehet, türelhetővé tegye a sorsát. Azért hát újra azt mondom, rigó barátom, hagyd abba azt a nagy szomorkodást.

Banka, pirók, kanári bámulták a bagoly bölcsességét és nagy helyesléssel fogadták. De a rigó mindig csak csüggedten rázogatta a fejét.

— Ti már beleszoktatok a fogságba, mondá; ti már nem érzitek, milyen nagy fájdalom az, ha elszakítanak a szép szabad erdőtől.

— Nem úgy van biz' a, szólt a banka. Én is jobb szeretnék odakint kedvemre röpködni, de csupa sopánkodással azt bizony el nem érjük.

— Aztán, valljuk meg, hogy télen nem is rossz itt lenni, szólt a pirók. Mikor odakint csikorgó fagy, hó, szél elől kell dideregve menedéket keresni valami oduban és hozzá éhezni is, az bizony nem igen mulatságos.

— Juj, az borzasztó lehet, szólt borzadva a kanári. Én mindjárt belehalnék.

— Meghiszem azt, te elkényeztetett kis szobamadár! te! szólt megvetőleg a bagoly.

A rigó ismét nagybusan sóhajtá:

— Nem törődöm sem hideggel, sem éhséggel, csak szabadban legyek. Itt ebben a szörnyü kalitkában nem kell nekem a kényelmes fészek, sem a jó csemege.

Ezzel csüggedten meghuzódott a sarokban és többé nem is szólt. A többiek belefáradtak a biztatásba, vigasztalásba, s mikor látták, hogy a rigó nem is figyel többé szavukra, magára hagyták s töltötték az időt, a hogy tudták: ugráltak, röpködtek, játszottak, közben pedig jóízűen falatoztak. Mikor végre leszállt az est, mindegyik fölkereste kedvencz helyét és szépen elszenderedett.

Másnap reggel, mikor felébredtek, a rigót halva látták ott a sarokban. Betegség, éhség, bánat megölték. Nem sokára nyájas képü leány jelent meg s a

mint észrevette, hogy a rigó kimult, sajnálkozva mondá:

— Szegény madárka! Hát mégsem maradtál életben. Pedig azért vettek meg attól a durva fiutól, hogy ha majd kissé megerősödöl, ha szárnyad meggyógyul, akkor szabadon bocsássalak és újra boldog légy. Most már csak eltemetlek.

Elvitte, a bagoly pedig böles képpel szólt oda a többiekhez:

— No lám, ez a boldogtalan rigó nem hallgatott a szavamra. Ha követi tanácsomat, nem esik kétségbe, hanem eszik-iszik, hogy erőt gyűjtsön, lassanként szépen fölépült volna s pár nap múlva újra kint röpködött volna. De hát nem hallgatott az okos szóra, pedig úgy van az, hogy a ki balsors idején csügged és kétségbe esik, csak a maga veszedelmét sietteti.

KIS VENDÉGEK.

(Képpel a 108. lapon.)

PANASZKODVA jöttök hárman:
Fáztok ugy-e, éheztek — ó!
Az erdőnek bundája van —
S ellepi az utat a hó.

*Mi is épen hárman vagyunk,
Mi leszünk hát a gazdátok.
Morzsát hintünk, magot adunk,
S tavaszig lesz gondunk rátok.*

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXVI. köt. 4-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Rakssányi Dalma, Róth Mariska és Helena, Zeuner Amália és Gyula, Geduly Vilma, Gulyás Pista, Fried Margit és Jenő, Matekovicz Andor, Majthényi Leonie, Lányi Iлона és Géza, Ungár Mimi, Koren Matild és Jolán, Mayer Aida, Kepets Vilma, Klein Géza és Andor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Kubicsek Szabina. Az első számú meg fog jelenni. — **Fittler Marika és Vilma.** A levélkétek tetszett s azt veletek együtt fájlalom, hogy az idén a koresolyázásnak nem akar földerülni. De vigasztalódjunk azzal, hogy sok szegény kevesebbet fagyoskodik az idén. — **Offner Szerena.** Akit kérdezel, időközben Szegedre költözött. Kivánságodnak nem sokára elég lesz téve. — **Zsitvay Laura.** Aki olyan talpra esett levelkét tud írni, mint te, az idővel többre is lesz képes. De ha valaki soha életében verset nem is fog írni tudni, azért bizony kiváló író válhatik belőle. Látogatásodat bármely hét pénteki napján a déli órákban szívesen veszem. — **Ebeczky Matild.** A rajz elég jó. Meg fog jelenni. — **Draskóczy Iлона.** A S. R.-nek' szülő m. heti üzenetben megleled a kért választ. Husvétig lesz új szindarab is. A hiányzó számra nézve intézkedtem. — **Keszthelyi Ernő.** A számrejtvény kellelénél nehezebb. A betűrejtvény megjelenne, de a szerkezetébe úgy, hiszem, hiba csuszott be. Nézz csak utána még egyszer. — **Eppinger testvérek.** Hát ha az ismétlődő női név helyébe egy folyó nevé tennők: a Száva, a Dráva is alkalmas. Ily változtatással ki lehet adni. Szerkesztétek meg tehát újra. — **Torkos Béla.** A te kis történeted szomorú. De ez még magában véve nem érdekes. — **Poracz Olga.** Több ízben kijelentettem már, hogy minden emberrel veleszületik az »ur« és a »kissasszony« cím, mely a polgárosodottság törvényeinél fogva mindenkit megillet, főleg akkor, ha nevére valamit küldünk: levelet vagy lapot. Belől aztán, amikor már bizalmasabbak lehetünk, helyreállítjuk a szokott családi viszonyt. Lám, ha valaki a fiának vagy a nejének levelet ír, kívül bizony oda írja az »ur« és »asszony« címet, bár különben ily megszólításokkal nem él velük szemben. A veteményes-kerted úgy látszik jövedelmező üzlet. Nagyon derék; ez igazán becsülni való. Üdvözöllek! — **Janovitz Elemér.** Az nagyon régi dolog, amit te nekem beküldtél. — **Schwartz Berta.** Számítási példák tárháza nem lehet a »K. L.« Az, amit közlés végett hozzám intéztél, végre is benne van minden aritmetikai tankönyvben. — **Dorina néni.** Levél megy. — **Kepets Vilma, és társai.** Egyes leveletek örömmre szolgált. — **Elsner Aurélia.** A rejtvény nagyon kezdetleges és sokszor is küldték már be. Több kifogásom van leveled külső formája ellen. Kitépett szélű papirosra írni nincs rendjén. Nem kívánok cifraszógot, de követelek takarasságot. — **Jaszenovics Izabella.** Válaszod helyes. Örömem telt benne. — **Zeuner Amália.** Mindakettő sikerült. Meg is fognak jelenni.